

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

I. évfolyam, 50. szám

2012. május 07.

Párhuzamos vélemények

A Vasutasok Szakszervezete (VSZ) és a Vasúti Dolgozók Szabad Szakszervezete Szolidaritás (VDSZSZ) elnökei úgy döntöttek, meghaladják a több mint két évtizede zajló versengést, amit április végén írásba is foglaltak. Az elnökségek állásfoglalása egyértelmű, de nem egyöntetű: Mindkét testület elfogadta az összefogásról, közös ernyőszerkezetről és a jövőről szóló előterjesztést, de az öröm egyik szervezetnél sem osztatlan. Ma Pokolné Tünde és Kovács Attila véleményét olvashatjátok, és továbbra is várjuk a hozzászólásokat.

Dolhai József

Pokolné Tünde, a VSZ Záhony Forgalmi Csomópont alapszervezeti titkára

A VSZ és a VDSZSZ kapcsolatában egy hirtelen jött és valószínűleg gyökeres változás van kialakulóban. Nem tudni, mi lesz belőle, de úgy gondolom, mindkét szervezetnek hasznára válik egyfajta párbeszéd, akár vita, ezért szívesen fejtem ki véleményemet a Záhonyi Vasutas hasábjain.

A szándéknyilatkozat okát, vagy okait egyelőre csak találgatni lehet, amit nem akarok, mert a tényeket csak kevesen ismerik. Én sem, és nem is szeretnék belebonyolódni, mert az nem az igazságot tükrözné. Három, vagy négy éve, egy oktatáson az integráció lehetőségére még volt, aki kerek-perec kijelentette, hogy ő tisztségét hátrahagyva azonnal kilépne a VSZ-ből. Azóta sok minden történt a munka világában, ilyen kijelentéseket talán már nem tesz senki.

Örülök annak, hogy az egyéni sértettséget félretéve közelednek az álláspontok, de ami a szorosabb együttműködést illeti, még erős kétségeim vannak. A VÉT anyagát olvasva gyakran megfogalmazódik bennem, hogy a munkáltató és a szakszervezetek érdemi munkáját hátráltató szervezet képes lesz-e bármilyen kérdésben előzetes egyeztetésre és kompromisszumra.

A megállapodás szövege tartalmazza, az ÚT és MB közös jelöltlista felállítását is. Ez nekünk kedvező, hiszen a 2/3-dos többséggel nehéz felvenni a versenyt. Az ÚT az új MT szerint nagyobb hangsúlyt kap, ezért a Záhonyi Forgalmi Csomópont területén részünkről nincs akadálya az együttműködésnek.

Kovács Attila, Záhony Forgalmi Csomópont Üzemi Tanácsának elnöke, a csomóponti VDSZSZ szervezet tagja.

Juhászné Erzső, a VSZ Területi Képviselőtársaság vezetője kért fel, írjam le véleményemet a Záhonyi Vasutas olvasóinak a szakszervezetünk között létrejött megállapodásról. A lapot rendszeresen olvasom, mert szeretem tudni, mi a másik szervezet álláspontja, a mindannyiunkat érintő dolgokról. Így ennek a felkérésnek örömmel teszek eleget.

A munkatársakkal beszélgetve azt tapasztalom, nagy az igény, hogy reagálva a mindennapok megélhetését lehetetlenné tevő politikai, gazdasági változásokra, a szakszervezetek tegyék félre a múlt vélt, vagy valós sérelmeit és a közös ügyekben közös akarattal együttműködve képviseljék a munkavállalók érdekeit, amit belépésük idején vállaltak. Ez az én véleményemmel is egyezik, nem azzal bízták meg az érdekvéviselőket, hogy egymással hadakozzanak. A Munka Törvénykönyve és a sztrájk törvény megváltoztatásával most már a túlélés a cél. A fontos dolgokban össze kell zárni, együttes határozottsággal kell fellépni. Egyéb ügyekben pedig mindenki tegye a saját dolgát. Ez az összefogás a 98-as évekig működött is mindenféle megállapodás nélkül. Az álláspontom az, hogy újra összefogásra van szükség, de mindkét félnek a saját akaratából. A szakszervezetek a bizalom elvén kell, hogy működjenek, szankciókkal, fenyegetéssel ez nem lehetséges. Fel kell tenni a kérdést a tisztségviselőknek, ki a nagyobb ellenfélük: A munkáltató, vagy a másik szakszervezet tisztségviselője.

4625 Záhony Európa tér 5.

vasúti tel: 03/33-49, mobil: 30-386-6083, 20-377-6873, Fax: 03-70-63, 03-33-48

E-mail: juhasztne@zahonynet.hu, zhtk@vsz.hu

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

A VSZ soha nem akart több szakszervezetet. Ha külföldi példákat nézünk nincs annyi konföderáció, sem tagszakszervezet, mint nálunk, ezért hosszú távon csak úgy képzelhető el az érdekérvényesítés, ha a munkavállalókat egységbe tömörítjük, azaz egységsszakszervezetek jönnek létre. Természetesen a vasúton belül is csak ez lehet a cél, tehát a jövőbe tekintve támogathatónak látom az integrációt, kérdés, hogyan tudjuk ezt megvalósítani.

A többséget nem is érdekli, hogy melyik szakszervezetben van, mert azt mérlegeli, hogy az adott szakszervezeti tagság milyen előnyökkel jár számára. Akad olyan tag, aki velem, és olyan is, aki a társszakszervezet tisztségviselőjével szimpatizál, és ez alapján dönti el hovatartozását. Vannak az örökös hezitálók, vagy ide-oda csapongók, akik vélt vagy valós sérelmeik alapján döntenek. De sokan vannak olyanok is, akik féltik a VSZ-t, mert úgymond „megesznek” bennünket az egyesülés leple alatt. De vannak, akik örülnek, mert tudják, hogy a munkáltatóval szemben egy nagyobb tömörülés jobban tudja az érdekeit képviselni, és a felvetett kérdésekre egységesebb választ kaphatnak majd!

A saját kudarc okát nem máshol kell keresni. Bízom benne, hogy ezzel a megállapodással megteszik az első lépést az együttműködés felé, a többit majd az idő igazolja.

Valamikor régen mindenkit beléptettek a „rég” szakszervezetbe, de utána semmi nem történt. Amikor megjelent a VDSZSZ, sokan meglátták benne az újat, a fiatalos lendületet, a harcias védelmet. Jómagam is ezek miatt léptem be a 90-es években a VDSZSZ-be, és nem csalódtam, itt valóban foglalkoznak mindenkivel. Helyi szinten próbálkoztunk már együttműködéssel, de az előző VSZ területi vezetőjével nem sikerült közös nevezőre jutni. Most az a cél, hogy mindkét szervezet reálisan mérje fel az erejét és ezt az erőt ne egymás ellen, hanem egymás mellett, a közös gondok megoldására használja fel. Az elmúlt időszakban ez leírt megállapodás nélkül is működni látszik a területünkön. Szerintem mindkét szervezetnek meg kell tartania önálló arculatát, de a közös problémákkal szemben közösen kell fellépni.

A tervezett együttműködés visszhangja elég megosztott képet ad. Talán a tisztségviselők mindkét szakszervezetnél fenntartásokkal fogadják, de a tagság bízik benne, hogy így, közösen fellépve könnyebben sikerül elérni a célokat. Az Üzemi tanácsokban és a Központi Üzemi Tanács munkájában ez az együttes gondolkodás példásan működik. A kormányzat nehéz helyzetbe hozta a szakszervezeteket, melyek, ha ezt a terhet nem közösen viselik, összeroppanhatnak, aminek a munkavállalók látják a kárát.

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Hálátlan jövő

A májusi szél sokak számára mozgalmas, szép napokat hozott. Szombat délutánra mindenki leballagott szidott-szeretett iskolájából, tegnap köszönthettük édes-anyánkat, akiknek még van. Akik már nem tehetik személyesen, emlékeikben kutakodva tették meg, hol mosolyogva, hogy könnyezve. És mire e sorok megjelennek, a múlt heti ballagók már túl vannak a várt és félt érettségi első napján is, ki megkönnyebbülve, ki búslakodva. Átéltették könnyezést és boldog nevetést, ájulást a napon és stresszes remegést a tételek kihirdetése után. Ezekben a napokban mindenki megbocsájtást kapott a rosszért, és túlaradó dicsértet a jóért. Ha mástól nem is, az édesanyáktól biztosan. Akik már egyre kevesebben vannak.

A legtöbb ballagás verőfényes napsütésben zajlott, és a színes-vidám látvány virágossá tette a napot. Csokrok és virágszirmok tömege jelezte a vén diákok útját, illatosan szép lányok, asszonyok vidámsága, hogy ünnep van. Nyakkendő, fehér inges apák keresték büszkén lányukat-fiúkat a tömegben, majd együtt ittak velük estefelé a családi vendégségen. És csendesen mosolygó anyák, akik kiskosztümben és otthonkában egyaránt helytálltak, még akkor is, amikor már a ballagók is fáradtan gondoltak vissza a napsütésre.

Ezen a héten sok apa emlegeti majd gyermekét, aki most írja a magyart, vagy a matekot. Az érettségizők küzdenek a benmaradásért, vagy bejutásért, bosszankodnak, amiért épp csak beleszagoltak a tételbe, vagy felvillanyozva vetik magukat a feladatok megoldásába, hiszen pont ezt nézték át a múlt héten. Az anyukák pedig kivételesen nem felejtik el magukkal hurcolászni a mobilt, lesik az utca zaját, és mindennapi munkájuk közben halkán sóhajtoznak, vajon hallgatott-e rájuk a mindig szórakozott gyermekük.

Közben fel sem tűnik, hogy egyre kevesebben ballagnak, senki nem emlékszik már, mennyien írtak tavaly ilyenkor magyarból, és elengedjük a fülünk mellett, ha véletlenül azt halljuk, fogy a jövő. Pedig nagyon fogy. Először csak a kisgyermekek száma csökkent pár évtizeden át, és nem kellett annyi általános iskola, no meg tanár, majd láttunk néhány felfordulást, amikor épp bezárni készültek egy-egy középiskolát. Nehezen vesszük észre a változást, legfeljebb furcsálljuk négyévente, hogy a szavazófülkék környékén alig látunk fiatalokat.

Egyelőre alig érzékeljük, hogy mostanában már az anyák száma is évről évre kevesebb, és nem csak azért, mert senki nem él örökké. Hiszen a gyerekekből nem csak vasutasok, vagy munkanélküliek lehetnek, hanem anyák és apák is, már ha akarnak. És persze, ha mernek anyákká lenni, ha tehetik. Nem hiszem, hogy érdemes volna egy nőt megróni azért, mert még nincs gyermeke, vagy azért, mert csak egyszer szült. Vannak olyan élethelyzetek, életszakaszok, amikor még nem, vagy már nem szerencsés gyermeket vállalni. Ami zavarba ejtő, hogy egyre kisebb a két szakasz között a távolság, sok lánynál, asszonynál máris eltűnni látszik.

Pár éve hallottam egy idős apától a gyermeki háláról, illetve hálátlanságról szólva, hogy nincs szüksége rá. Inkább adjanak át minden szeretetet és gondoskodást, amit tőle kaptak, a sajátjuknak. Igaza lehet, és mi még megtehetjük, hogy ne várjunk hálát. Vajon a gyermekeink is megtehetik majd?

Dolhai József

4625 Záhony Európa tér 5.

vasúti tel: 03/33-49, mobil: 30-386-6083, 20-377-6873, Fax: 03-70-63, 03-33-48

E-mail: juhasztne@zahonynet.hu, zhtk@vsz.hu